

[Indenrigsministeren.]

at imødekomme Lagtingets Ønsker, men jeg mener dog, det vil være rigtigt ved Affattelsen af Bestemmelserne at følge de Bestemmelser, der gennemførtes for den øvrige Del af Danmark ved den kommunale Indkomstskattelov af 1937. Herefter er det en Betingelse for at stille Krav om Tilbageholdelse, at det Tidspunkt er indtraadt, da Udpantning kan begæres. Der kan derhos over for gifte Skatteydere ikke tilbageholdes mere end en Sjettedel af Lønningen ved hver Udbetaling.

Det Forslag, jeg her fremsætter, gaar da ud paa at gennemføre for Færøerne de samme Regler paa dette Omraade, som gælder for det øvrige Danmark, og jeg tillader mig at anbefale Forslaget til det høje Landstings velvillige Behandling.

Formanden: Jeg giver herefter Ordet til den højtærede Socialminister, for at han kan fremsætte de to Lovforslag om Ændring i Ulykkesforsikringsloven og Ændringer i Loven om offentlig Forsorg.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 183 af 20. Maj 1933 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 171 af 13. April 1938.*

Under Forhandlingerne i sidste Rigsdagssamling blev der fra Fiskerierhvervet fremsat Ønske om at faa optaget en bestemt Hudlidelse, som angriber Fiskerne, navnlig dem, som fisker paa Doggerbankerne, mellem Erhvervssygdommene. Man var paa det Tidspunkt endnu ikke færdig med de videnskabelige Undersøgelser af denne Hudlidelse, og Direktoratet for Ulykkesforsikringen vilde derfor ikke tiltræde, at denne Hudsygdom blev optaget som Erhvervssygdom; men i Folketingsudvalgets Betænkning blev der givet et Løfte om, at hvis der her viste sig at være Tale om en Erhvervssygdom, vilde man være med til meget hurtigt at gennemføre en Ændring af Loven. Det er dette Løfte, jeg her føler mig forpligtet til at opfylde, saaledes at den nævnte Hudsygdom, der fremkaldes ved Paavirkning af den saakaldte Søværvel, optages blandt Erhvervssygdommene.

Jeg tillader mig at anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget.

Dernæst skal jeg tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 101*

af 14. April 1937 og Lov Nr. 121 af 7. Maj 1937. Lovforslaget omhandler Ændringer af Forsorgslovens §§ 247 og 248 og tilsigter at ophæve Trangsbetingelsen, for saa vidt angaar Ydelse af Hjælp til Underhold for kronisk syge.

Ved Forsorgslovens §§ 247 og 248 har det været Hensigten saa vidt gørligt at sidestille ikke-forsikrede kronisk syge, som paa Grund af Omfanget og Varigheden af deres Lidelse er særlig vanskeligt stillede, med Personer, der har kunnet optages i Invalidforsikringen, og for hvis Vedkommende Betingelserne for at opnaa Invalidrente er indtraadt. Det drejer sig altsaa her om Mennesker, som ikke har været i Stand til at blive optaget i Invalidforsikringen, og det har været Hensigten, at de praktisk talt skulde understøttes paa samme Maade som de Mennesker, der var godkendt som Invalidrentenydere. Det har imidlertid ikke været muligt at faa denne Hensigt med Forsorgslovens §§ 247 og 248 gennemført paa ensartet Maade i de sociale Udvalg; der har været ret stor Forskel i Behandlingen, og dette har medført mange berettede Klager fra de paagældende kronisk syge. Det maa jo erindres, at her kun er Tale om kronisk syge, der af Invalidretten er anerkendt for helbredsmæssigt set at være lige saa ringe stillede som de, der godkendes som Invalidrentenydere; de er faktisk nede paa $\frac{1}{3}$ Erhvervsevne og derunder og vilde have faaet Invalidrente, hvis de havde haft Mulighed for at blive forsikret.

Det er meget lidt rimeligt, at der har været saa stor Forskel mellem Behandlingen af disse Personer og Behandlingen af Invalidrentenyderne. Der er navnlig to Omraader, hvor dette har givet sig Udtryk. For det første kan Hjælpen til kronisk syge kun ydes i Trangstilfælde, og dette har medført, at de paagældende er blevet meget daarligt stillede i Forhold til dem, der er optaget i Invalidforsikringen. I første Række drejer det sig om Fradragsreglerne, idet man uden videre, fordi det nu drejer sig om Trang for disse Personers Vedkommende, har fradraget den Indtægt, de har været i Stand til at opnaa, saaledes at de i mangfoldige Tilfælde praktisk talt ikke har haft Spor Gavn eller Glæde af, at de paatog sig et eller andet ringe Arbejde, der kunde give dem nogen Indtægt.

Det, der nu foreslaas gennemført, er, at de paagældende syge stilles og skal stilles af samtlige Kommuner paa ganske samme Maade, som om de var Invalidrentenydere. Samfundet vil altsaa ikke